

[Himmelstrup.]

til lov om ændringer i og tilføjelser til toldloven af 29. marts 1924, som den højtærede finansminister har fremsat. Såvidt man kan se, indeholder disse ændringer i tariffærerne visse enkeltheder, som i virkeligheden går ud over det, der er direkte knyttet til Ancey-protokollen. Det vil vel derfor være rimeligt, at dette lovforslag henvises til det samme udvalg som det, hvortil jeg forventer at de foreliggende forslag til rigsdagsbeslutninger bliver henvist.

Alt i alt kan vi altså både slutte os til, at rigsdagen ratificerer de to konventioner, og — som en konsekvens af disse konventioners vedtagelse — at den giver sin tilslutning til gennemførelse af lovforslaget om ændringer i toldloven.

Ole Bjørn Kraft: Stillet overfor forslaget om en rigsdagsbeslutning angående Danmarks undertegnelse af Ancey-protokollen af 10. oktober 1949 vedrørende vilkårene for tiltrædelse af Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel, den såkaldte GATT-overenskomst, er rigsdagen, som det altid er tilfældet ved beslutninger vedrørende disse internationale overenskomster, uden mulighed for i realiteten at tage stilling til enkelthederne. Rigsdagen kan kun sige ja eller nej. Men inden den gør det, mener jeg ligesom den ærede tidligere taler, det ærede medlem hr. Himmelstrup, at det vil være rimeligt, om folketinget gennem en udvalgsbehandling søger en nærmere klaring af enkeltheder og oplysninger om beslutningens virkninger. Det vil dog imidlertid være rimeligt allerede nu ved denne første behandling at fremsætte nogle mere principielle betragtninger om formålet og hensigten med denne overenskomst og det resultat, som foreligger af Danmarks deltagelse i forhandlingerne.

Ancey-overenskomsten er et led i bestræbelserne for et større økonomisk samarbejde og en mere hensigtsmæssig arbejdsdeling landene imellem. Den er et resultat af efterkrigstidens ønske om gennem et samarbejde af denne karakter at tilvejebringe muligheden for en højnelse af levefoden, idet man i denne bestræbelse også ser en mulighed for at undgå krige. Den er vendt mod staternes økonomiske isolering og søger ved en nedbrydning af toldskranke-erne at bane vejen for en frigørelse af handelen. Den er et led i store bestræbelser, der også udfoldes på andre felter, og for den, der i det planøkonomiske system ser en udvikling, der uvilkårligt vil føre til en sænkning af levefoden, og som ønsker at fremme

et samarbejde mellem demokratiske stater, er det helt naturligt at deltage i et sådant arbejde, og måske mere end for noget andet lands vedkommende er vor levefods højde afhængig af en stor udenrigshandel. Vi må ikke være bange for at tage konkurrencen op, men vi må nære tillid til, at vor dygtighed og vor energi vil kunne give os en placering under et frit system. De danske erhverv har da også, såvidt jeg forstår, kunnet anbefale tiltrædelsen af den såkaldte GATT-overenskomst og ratificeringen af de to-sidede aftaler om toldnedsættelser og bindinger af bestående toldsatser.

Det er imidlertid uden videre klart, at skal de bestræbelser, Ancey-overenskomsten og i det hele taget arbejdet for frigørelsen af handelen nå afgørende resultater og føre til det tilsigtede mål, må det være en betingelse, at der tilvejebringes ligelige vilkår for den indbyrdes konkurrence. Nu er forholdet dette, at vor toldlov ikke på forhånd indbyder til meget store indrømmelser. Den er uændret siden 1924, og en meget stor del af satserne går helt tilbage til 1908. Også det forhold, at vor toldlovgivning bygger på princippet mål og vægt i stedet for på værdi, er til ugunst for os under forhandlingerne, hvor det er de gensidige indrømmelser, der skal give resultatet. Selvom det var fastslået som en procedureregulering under forhandlingerne i Ancey, at binding af en lav toldsats kan tillægges samme betydning som nedsættelsen af en høj sats, har det vist sig vanskeligt at få dette synspunkt respekteret under drøftelserne. Det kom ganske klart til syne under de forhandlinger, der blev ført i Ancey, fordi vi faktisk ikke havde toldsatser af en sådan højde, at det i større omfang interesserede andre lande at få dem nedsat, hvis de skulle betale dem med nogle større indrømmelser. Praktisk talt alle de lande, der deltager i GATT-forhandlingerne — det gælder også vore nordiske frændefolk, Norge og Sverige —, har højere toldsatser end Danmark. Vi stod ved disse forhandlinger overfor en række højprotektionistiske lande med England og Frankrig i spidsen, som har langt højere toldsatser end vi, og som alligevel stræbte efter at få bundet eller nedsat vore lave toldsatser. Det siger sig selv, at for en virkelig liberalisering landene imellem er dette et urimeligt forhold.

Et vidnesbyrd om, hvor vanskeligt Danmark har været stillet under disse forhandlinger, er den kendsgerning, at det ikke lykkedes Danmark at opnå en overenskomst med Beneluxlandene, simpelthen af den grund, at Danmark ikke havde nogen told-